

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

23 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2015, declarat de avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpaților

Vacari Dumitru Ghenadie, născut la 13 august 1993, originar și locuitor s. Hîrbovăț, r-nul Anenii Noi

și

Panța Anatolie Ion, născut la 23 iunie 1989, originar și locuitor s. Hîrbovăț, r-nul Anenii Noi.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.03.2013 - 30.03.2015;

Instanța de apel: 14.05. - 06.10.2015;

Instanța de recurs: 23.12.2015 - 23.03.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 30 martie 2015, au fost recunoscuți vinovați și condamnați Dumitru Vacari și Anatolie Panța:

- în baza art. 287 alin. (2) Cod penal, la 2 ani închisoare, fiecare;
- în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare, fiecare.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a fost stabilită pedeapsa definitivă câte 4 ani închisoare fiecare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate inculpaților a fost suspendată condiționat pe perioada probațiunii de 5 ani.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt, că D. Vacari și A. Panța la 24 iulie 2012, aproximativ la orele 04⁰⁰-04³⁰, împreună urmărind scopul tulburării ordinii publice, fiind într-un loc public, pe stradă în s. Bulboaca, r-nul Anenii Noi, manifestând o vădită lipsă de respect față de societate, încălcând grosolan ordinea publică și normele de conviețuire într-o societate, întru demonstrarea supremației sale fizice, în urma unui conflict au aplicat violență fizică asupra lui L. Cebotari, prin aplicarea mai multor lovituri.

Tot ei, D. Vacari și A. Panța la 24 iulie 2012 în timpul acțiunilor huliganice, depășind scopul tulburării ordinii publice, în urma unui conflict cu L. Cebotari, inculpatul D. Vacari i-a pus piedică lui L. Cebotari, care a căzut jos primind două

lovituri de la A. Panța, apoi s-a apropiat D. Vacari care l-a lovit pe L. Cebotari peste corp și după ce L. Cebotari s-a ridicat, inculpatul D. Vacari l-a împins pe L. Cebotari care a căzut jos, iar la 10 august 2012, L. Cebotari a decedat.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 109 din 04 august 2014, lui L. Cebotari i-au fost cauzate vătămări corporale grave periculoase pentru viață, iar conform raportului de expertiză medico-legală suplimentară nr. 170 - 1631 din 17 decembrie 2012 s-a constatat imposibilitatea determinării mecanismului producerii acestora.

3. Procurorul, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații Dumitru Vacari și Anatolie Panța să fie recunoscuți vinovați și condamnați:

- în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare fiecare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis;

- în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 12 ani închisoare fiecare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor să le fie stabilită pedeapsa definitivă 15 ani închisoare fiecare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În susținerea cerințelor, procurorul a invocat următoarele argumente:

- prima instanță eronat a considerat că consecințele din rezultatul acțiunilor violente comise de către inculpați, manifestate prin încălcarea grosolană a ordinii publice și normele de conviețuire într-o societate care au tulburat ordinea publică, au survenit din imprudență;

- deși prima instanță corect a calificat acțiunile inculpaților în prevederile art. 287 alin. (2) Cod penal, aceasta incorect și complet nemotivat a calificat consecințele ca fiind din imprudență;

- în motivarea recalificării acțiunilor inculpaților prima instanță a luat în considerație prevederile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 24 decembrie 2012 și deși în aceasta este indicat că omorul (în cazul din speță vătămările corporale) dau expresie unei conduite violente, reprezentând o formă de manifestare a făptuitorului care a luat hotărârea de cauzare a vătămărilor corporale, pe când în cazul lipirii de viață din imprudență nu este act de violență, ci o conduită greșită a făptuitorului într-o situație periculoasă, susceptibilă să producă în anumite împrejurări, consecințe sub formă de moarte a victimei;

- consecințele acțiunilor huliganice comise de către inculpați sunt în legătură cauzală directă și au fost corect calificate de către acuzatorul de stat ca cumul ideal de infracțiuni prevăzute de art. art. 287 alin. (2) lit. b), 151 alin. (4) Cod penal, deoarece dispoziția art. 287 Cod penal, nu include în sine în calitate de consecințe a faptei prejudiciabile o vătămare gravă a integrității corporale și sănătății;

- pentru a încadra juridic fapta prejudiciabilă în baza art. 287 Cod penal, este necesar ca gravitatea vătămărilor sănătății în calitate de consecință a aplicării violenței să se limiteze la categoria celor care nu au cauzat daune sănătății fie au cauzat o daună ușoară a integrității corporale și sănătății, ori, fapta care a dus la provocarea de vătămări grave părții vătămate întrunește deja elementele infracțiunii distincte prevăzute la art. 151 Cod penal;

- în scopul demonstrării vinovăției inculpaților în săvârșirea infracțiunilor incriminate precum și stabilirea adevărului pe caz, în cadrul urmăririi penale au fost acumulate suficiente probe pentru a-i acuza de fapta expusă, probe care ulterior au și fost examinate și cercetate în cadrul ședinței de judecată publice, care și-au găsit confirmare și urmau a fi apreciate de către instanța de judecată ca incontestabile și puse la baza unei sentințe de condamnare a inculpaților în baza art. art. 287 alin. (2) lit. b), 151 alin. (4) Cod penal, însă potrivit sentinței contestate, prima instanță a dat o altă apreciere, la opinia acuzării de stat - greșită, a probelor administrate ceea ce de fapt a stat la baza concluziei de încadrare greșită a acțiunilor inculpaților;

- la baza sentinței, prin care acțiunile inculpaților au fost încadrate juridic conform prevederilor art. art. 287 alin. (2), 149 alin. (1) Cod penal, de către prima instanță au fost preluate declarațiile inculpaților care și-au recunoscut parțial vinovăția și au declarat, că nu a avut intenția de a-l omorî pe L. Cebotari, deși inculpații au declarat că în timpul acțiunilor huliganice au aplicat lovituri intenționate victimei aceste declarații au rămas fără aprecierea primei instanțe;

- prima instanță, urma să acorde o deosebită atenție aprecierii obiective a probelor și anume: declarațiile succesoriului părții vătămate M. Cebotari; martorilor A. Cebotari, V. Cebotari, V. Lungu, Iu. Poștarenco, D. Țăran, N. Canonenco, Vl. Vrabie; raportul de expertiză medico-legală nr. 103-1631 din 10 decembrie 2012; raportul de expertiză medico-legală nr. 170-1631 din 17 decembrie 2012, procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 22 august 2012 cu participarea lui D. Vacari și planșa ilustrativă; procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 14 septembrie 2012 cu participarea lui A. Panța și planșa ilustrativă; raportul de expertiză medico-legal în comisie nr. 109 din 04 august 2014; declarațiile expertului, medic legist, V. Savciuc;

- examinînd în ansamblu probele prezentate și cercetate în prima instanță se concluzionează, că declarațiile depuse de către D. Vacari și A. Panța urmează a fi apreciate critic, ca o metoda de apărare, deoarece în cadrul cercetării judecătorești vina în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 287 alin. (2) lit. b), 151 alin. (4) Cod penal, a fost dovedită pe deplin;

- la emiterea sentinței de condamnare, prima instanță eronat a omis din încadrarea juridică a faptelor inculpaților agravanta „de două persoane”, prevăzută la lit. b) alin. (2) art. 287 Cod penal;

- pedeapsa stabilită este prea blîndă, deoarece prima instanță la individualizarea pedepsei inculpaților, nu a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunilor săvârșite, infracțiunile vizate, au fost exprimate prin acțiuni de violență ce au atentat la normele de conviețuire într-o societate și la viața și sănătatea persoanei;

- prima instanță nu a ținut cont de Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 16 din 31 mai 2004, „Cu privire la individualizarea pedepsei” din care rezultă, că în conformitate cu principiul individualizării pedepsei instanța de judecată aplică pedeapsa luînd în considerație caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovatului, caracterul prejudiciului și mărimea daunei cauzate;

- reeducarea și încadrarea inculpaților D. Vacari și A. Panța în societate, urmează a fi efectuată numai prin aplicarea pedepsei solicitate de către acuzatorul de stat, deoarece numai această pedeapsă poate duce la restabilirea echității sociale, corectarea condamnăților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestora cât și a altor persoane.

3.1. Avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpaților Dumitru Vacari și Anatolie Panța, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpaților, deoarece faptele acestora nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor imputate.

În motivarea apelului, apărarea a invocat următoarele argumente:

- concluziile primei instanțe expuse în sentință vin în contradicție cu circumstanțele cauzei, iar faptelor săvârșite le-a fost dată o încadrare juridică greșită, ele nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. art. 287 alin. (2), 149 alin. (1) Cod penal;

- prima instanță, fără a verifica sub toate aspectele circumstanțele de fapt în coroborare cu probele administrate în cauză și ignorând prevederile art. art. 8, 389 Cod de procedură penală, a dat probelor administrate o apreciere greșită și unilaterală, limitându-se doar la transcrierea declarațiilor inculpaților, părților vătămate, martorilor;

- depozițiile inculpaților D. Vacari și A. Panța pe tot parcursul procesului penal, succesului părții vătămate L. Cebotari, martorilor D. Țăran, Iu. Poștarencu, Vl. Vrabie, A. Cebotari, V. Lungu, N. Cononenco confirmă fără dubii faptul că D. Vacari și A. Panța nu au săvârșit infracțiunea imputată în baza art. 287 alin. (2) Cod penal, prima instanță neîntemeiat și contrar prevederilor art. art. 8, 389 Cod de procedură penală, a considerat ca fiind dovedite acțiunile huliganice;

- aceste probe nu confirmă semnele componenței infracțiunii imputate, adică în cursul procesului penal nu s-au constatat acțiuni intenționate ale lui D. Vacari și A. Panța care încalcă ordinea publică, însoțite cu aplicarea violenței asupra părții vătămate, deoarece între ei a avut loc un conflict în urma relațiilor ostile apărute spontan și inițiate de către partea vătămată L. Cebotari;

- lipsește latura subiectivă a infracțiunii de huliganism, care este caracterizată prin săvârșirea cu intenție directă a infracțiunii, persoana conștientizează că încalcă ordinea publică, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate și dorind acest fapt;

- din probele nominalizate rezultă că conflictul a apărut din cauza acțiunilor neadecvate a părții vătămate. Aceste probe denotă faptul că în acțiunile inculpaților lipsește componența de infracțiune prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal, deoarece acțiunile acestora nu au fost huliganice și fără motiv, dar au fost provocate de către L. Cebotari;

- probe ce ar confirma intenția directă a inculpaților la încălcarea grosolană a ordinii publice n-au fost examinate în ședințele de judecată;

- în sentință nu este indicat pentru care acțiuni concrete săvârșite de către inculpați au fost recunoscuți vinovați, care din ele cad sub incidența calificativului încălcarea grosolană a ordinii publice;

- la judecarea cauzei, prima instanță a admis erori grave de drept, încălcând normele de drept invocate, încadrând acțiunile lui D. Vacari și A. Panța în baza

art. 149 alin. (1) Cod penal, și punînd la baza soluției existența faptei săvîrșite de aceștia, pe declarațiile inculpaților, succesoriului părții vătămate L. Cebotari, martorilor D. Țăran, Iu. Poștarencu, Vl. Vrabie, A. Cebotari, V. Lungu, N. Cononenco cît și rapoartele de expertiză medico-legale, ori, probelor enunțate cît și circumstanțele în care a derulat fapta săvîrșită de inculpați, arată cu certitudine că nu se constată prezența laturii subiective și obiective a infracțiunii de lipsirea de viață din imprudență iar fapta săvîrșită nu este pasibilă de pedeapsa penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2015, a fost respins ca nefondat apelul avocatului Vladimir Cevdari în numele inculpaților și admis apelul procurorului, casată sentința în latura penală și a pedepsei stabilite inculpaților, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care D. Vacari și A. Panța au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 12 ani închisoare, fiecare, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate (*prin decizia instanței de apel – în baza art. 151 alin. (4) Cod penal*) și (*prin sentință – în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal*), a fost stabilită pedeapsa definitivă cîte 13 ani închisoare pentru fiecare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În rest, sentința a fost menținută.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat în fapt, că D. Vacari și A. Panța la 24 iulie 2012, aproximativ la orele 04⁰⁰ - 04³⁰, împreună urmărind scopul tulburării ordinii publice, fiind într-un loc public, pe stradă în s. Bulboaca, r-nul Anenii, manifestînd o vădită lipsă de respect față de societate, încălcînd grosolan ordinea publică și normele de conviețuire într-o societate, întru demonstrarea supremației sale fizice, în urma unui conflict, au aplicat violență fizică asupra lui L. Cebotari, prin aplicarea mai multor lovituri.

Tot ei, D. Vacari și A. Panța la 24 iulie 2012 în timpul acțiunilor huliganice, depășind scopul tulburării ordinii publice, avînd intenția de vătămare corporală, intenționat i-au aplicat lovituri cu pumnii și picioarele peste cap și alte părți ale corpului lui L. Cebotari, cauzîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 103-1631 din 03 septembrie 2012, vătămări corporale grave, care au dus la deces.

Astfel, instanța de apel a conchis, că vina inculpaților D. Vacari și A. Panța în săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 287 alin. (2) lit. b), 151 alin. (4) Cod penal, este dovedită pe deplin prin probele pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate M. Cebotari; martorilor D. Țăran din care rezultă, că aproximativ la ora 04⁰⁰, soțul său i-a comunicat, că la poarta lor cineva a fost bătut, deoarece a auzit oftări (f. d. 10-11 vol. II), Iu. Poștarencu (f.d. 11-12 vol. II), V. Vrabii (f.d. 16 vol. II), A. Cebotari (f.d. 14 vol. II), V. Lungu (f. d. 15 vol. II), V. Lungu (f.d. 17, vol. II), N. Cononenco din care rezultă, că în seara accidentului mai întîi a auzit zgomot apoi a auzit că cineva ofta (f.d. 18, vol. II); ordonanța de pornire a urmăririi penale din 10 august 2012 (f. d. 1 vol. I); ordonanța de pornire a urmăririi penale din 04 februarie 2013 (f.d. 2, vol. I); ordonanța de conexare a cauzelor penale din 08 februarie 2013 în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal și în baza art. 151

alin. (4) Cod penal, într-o singură procedură (f.d. 6, vol. I); raportul de constatare medico-legală nr. 1613 potrivit căruia cercetarea a fost începută la 20 august 2012 și finalizată la 10 decembrie 2012 (f. d. 46-47, vol. I); ordonanța din 15 august 2012 de recunoaște a lui M. Cebotari în calitate de succesori al părții vătămate L. Cebotari (f.d. 49, vol. I); ordonanța din 26 septembrie 2012 de recunoaștere în calitate de parte civilă a lui M. Cebotari (f. d. 57 vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 103-1631 din 10 decembrie 2012 (f. d. 115, vol. I); raportul de expertiză medico-legală suplimentar nr. 170 - 1631 început la 13 decembrie 2012 și finalizat la 17 decembrie 2012 (f.d. 116, vol. I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor lui D. Vacari la fața locului din 22 august 2012, început la ora 15³² și finalizat la ora 16³⁰ (f.d. 122, vol. I); planșa ilustrativă la procesul-verbal de verificare a declarațiilor inculpatului D. Vacari, unde s-a indicat, locul săvârșirii infracțiunii, locul stopării motorei (f.d. 123, vol. I); procesul-verbal din 14 septembrie 2012 de verificare a declarațiilor lui A. Panța la fața locului, început la ora 15³⁰ și finalizat la ora 15⁴⁶ (f.d. 124, vol. I); planșa ilustrativă la procesul-verbal de verificare a declarațiilor inculpatului A. Panța unde s-a indicat, locul săvârșirii infracțiunii și locul stopării motorei (f.d. 125-126, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 109 începută expertiza la 31 martie 2014 și finalizată la 04 august 2014; explicațiile expertului V. Savciuc, care a indicat că cauza decesului lui L. Cebotari este trauma crinio-cerebrală (f. d. 58-59, vol. II).

Totodată, instanța de apel a pus parțial la baza hotărârii de condamnare și declarațiile inculpaților D. Vacari și A. Panța (f. d. 64-65, 66-67, vol. II), *deoarece acestea corespund parțial adevărului și sunt date astfel cu scop de apărare.*

Instanța de apel a considerat întemeiate argumentele apelului declarat de către acuzatorul de stat, deoarece acestea corespund în detaliu circumstanțelor de fapt stabilite în cadrul ședinței de judecată, însă nu a reținut ca întemeiate argumentele apelului declarat de către procuror cu privire la aceea că la emiterea sentinței de condamnare prima instanță eronat a omis din încadrarea juridică a faptelor inculpaților agravanta „de două persoane” prevăzută la lit. b) alin. (2) art. 287 Cod penal, deoarece în partea motivată a sentinței acțiunile inculpaților au fost încadrate conform art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi: huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, comisă de două persoane, iar cele menționate nu constituie temei de casare a sentinței contestate.

Referitor la argumentele apelului declarat de către avocatul V. Cevdari în numele inculpaților D. Vacari și A. Panța, instanța de apel a considerat că acestea sunt neîntemeiate și nu pot fi reținute.

Instanța de apel, de asemenea a considerat greșită constatarea primei instanțe enunțată la pct. 2 din prezenta decizie și, drept urmare nejustificat a dispus recalificarea acțiunilor acestora din prevederile art. 151 alin. (4) Cod penal în prevederile art. 149 alin. (1) Cod penal, ori, analizând totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și apreciindu-le, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, este cert demonstrat că prin acțiunile lor intenționate inculpații D.

Vacari și A. Panța au săvârșit infracțiunile prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi: „huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, comisă de două persoane”, și, prevăzute de art. 151 alin.(4) Cod penal, după indicii calificativi „vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață ori care a provocat pierderea vederii, auzului, graiului sau a unui alt organ ori încetarea funcționării acestuia, o boală psihică sau o altă vătămare a sănătății, însoțită de pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă, ori care a condus la întreruperea sarcinii sau la o desfigurare iremediabilă a feței și/sau a regiunilor adiacente, care au provocat decesul victimei”.

Instanța de apel, la fel a considerat, că sunt întemeiate și urmează a fi admise argumentele apelului declarat de către acuzatorul de stat cu privire la aceea că:

- pedeapsa aplicată inculpaților este prea blândă, deoarece prima instanță la individualizarea pedepsei inculpaților nu a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunilor săvârșite, care au fost exprimate prin acțiuni de violență ce au atentat la normele de conviețuire într-o societate și la viața și sănătatea persoanei;

- prima instanță nu a ținut cont de Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 16 din 31 mai 2004 „Cu privire la individualizarea pedepsei”, din care rezultă, că în conformitate cu principiul individualizării pedepsei instanța de judecată aplică pedeapsa luând în considerație caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovatului, caracterul prejudiciului și mărimea daunei cauzate;

- reeducarea și încadrarea inculpaților în societate urmează a fi efectuată numai prin aplicarea pedepsei solicitate de către acuzatorul de stat, deoarece numai această pedeapsă poate duce la restabilirea echității sociale, corectarea condamnăților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestora cât și a altor persoane.

Ori, la stabilirea pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Ținând cont de prevederile art. art. 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei, a ținut cont de circumstanțele reale și personale, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, de persoana inculpaților și circumstanțele cauzei, și anume de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunilor comise, de persoana inculpaților D. Vacari și A. Panța, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovaților.

Astfel, cu privire la personalitatea inculpaților, instanța de apel a reținut că: inculpatul D. Vacari anterior nu a fost judecat și nu are antecedente penale, nu este angajat în câmpul muncii și nu are persoane la

întreținere, acesta la locul de trai se caracterizează pozitiv, necăsătorit, nesupus militar, iar inculpatul A. Panța nu este angajat în câmpul muncii și nu are persoane la întreținere, acesta la locul de trai se caracterizează pozitiv, necăsătorit, nesupus militar; anterior condamnat prin sentința Judecătorei Anenii Noi din 17 noiembrie 2008 în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 180 ore, pedeapsa a fost executată, fără antecedente penale.

Conform art. 76 Cod penal, în privința inculpaților instanța de apel a reținut drept circumstanță atenuantă: recunoașterea parțială a vinei și căința sinceră, iar circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal, în privința inculpaților, nu au fost reținute.

La fel instanța de apel a enunțat, că potrivit art. 16 Cod penal, infracțiunile săvârșite de inculpați se califică ca infracțiuni: art. 287 alin. (2) Cod penal, infracțiune mai puțin gravă; art. 151 alin. (4) Cod penal, infracțiune deosebit de gravă.

5. Avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpaților Dumitru Vacari și Anatolie Panța, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpaților, deoarece faptele acestora nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor imputate.

În susținerea cerințelor sale, apărarea a invocat, că încadrând acțiunile inculpaților în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, instanța de apel, și-a axat soluția pe existența faptei săvârșite de aceștia, pe declarațiile inculpaților, succesoriului părții vătămate L. Cebotari, martorilor D. Țăran, Iu. Poștarencu, Vl. Vrabie, A. Cebotari, V. Lungu, V. Lungu, N. Cononenco cât și rapoartele de expertiză medico-legale.

Probele enunțate cât și circumstanțele în care a derulat fapta săvârșită de inculpați, demonstrează cu certitudine că nu se constată prezența laturii subiective și obiective a infracțiunii de vătămare intenționată gravă care a provocat decesul victimei, iar fapta săvârșită nu este pasibilă de pedeapsa penală, mai mult rapoartele de expertize medico-legale puse la baza deciziei contestate sunt incomplete și neîntemeiate, concluziile expertului nu sunt demonstrate și argumentate, sunt contradictorii.

În rapoartele de expertiză nu este stabilit mecanismul producerii leziunilor corporale, localizarea concretă, și vechimea lor.

Astfel instanța și-a motivat concluzia privind condamnarea inculpaților prin probe care nu confirmă vinovăția lor de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, iar prin urmare fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

În continuare, apărarea a susținut, că încadrând acțiunile lui D. Vacari și A. Panța în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, prima instanță și-a motivat soluția pe existența faptei săvârșite de aceștia, tot pe aceleași depoziții enunțate supra, ignorând în acest sens prevederile art. art. 8, 389 Cod de procedură penală.

Mai mult, aceste probe în opinia apărării, nu confirmă semnele componenței infracțiunii imputate, adică în cursul procesului penal nu s-au constatat acțiuni intenționate ale lui D. Vacari și A. Panța care încalcă ordinea publică, însoțite cu

aplicarea violenței asupra părții vătămate, deoarece între aceștia a avut loc un conflict în urma relațiilor ostile apărute spontan, fiind inițiate (provocate) de către partea vătămată L. Cebotari.

În final, apărarea a menționat, că instanța de apel s-a limitat doar la transcrierea motivelor indicate în apel, dar nu s-a expus nici la un argument invocat de apărare în cererea de apel.

6. Asupra recursului declarat, a depus referință procurorul, solicitând respingerea acestuia, deoarece temeiurile invocate de apărare în recursul ordinar, nu și-au găsit confirmare în cauza dată, întru casarea deciziei contestate, mai mult, din textul deciziei instanței de apel rezultă, că instanța a analizat obiectiv probele administrate, hotărîrea cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de condamnare și această hotărîre corespunde prevederilor art. art. 414, 417 Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, ori, în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, ori, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz se reține, că autorul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și în cazul cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Verificînd legalitatea hotărîrii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține, că temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocînd în acest context următoarele.

Reieșind din textul recursului declarat, Colegiul penal conchide că recurentul își manifestă dezacordul față de modalitatea de apreciere a probelor efectuată de către instanța de apel, considerînd că aceasta nu a acorda eficiență prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, iar probele puse la baza hotărîrii de condamnare, doar confirmă nevinovăția inculpaților de săvîrșirea infracțiunilor imputate.

La acest capitol, instanța de recurs reamintește că critica privind aprecierea incorectă a probelor administrate pe cauza dată, nu poate fi reținută de instanța de recurs, din motiv că un asemenea temei nu este prevăzut pentru a judeca cauza în ordine de recurs, iar procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a

cauzei, a cărei constatare este de competența instanțelor de fond.

Mai mult, aprecierea probelor constituie un atribut exclusiv al instanțelor de fond, deci, instanța de recurs nu va examina alegațiile referitoare la greșita reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor săvârșite de D. Vacari și A. Panța.

Totodată, decizia instanței de apel satisface cerințele prescrise la art. art. 414-418 Cod de procedură penală, fiind pe deplin motivată sub aspectul soluției adoptate, dar și a motivelor invocate în apelurile declarate.

Referitor la condamnarea inculpaților în baza art. art. 287 alin. (2) lit. b), 151 alin. (4) Cod penal, pe care recurentul o critică prin prisma probelor administrate pe caz, Colegiul penal constată, că instanța de apel corect a reținut un ansamblu pertinent și concludent de probe care dovedesc vinovăția inculpaților, dar și prezența elementelor constitutive ale componentelor menționate mai sus.

Doctrina juridică referitoare la infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

La acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică și exprimă o vădită lipsă de respect față de societate sunt relevante următoarele modalități faptice alternative prin care se manifestă componenta de huliganism:

- a) acțiuni însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor;
- b) acțiuni însoțite de amenințarea cu aplicarea violenței asupra persoanelor;
- c) acțiuni însoțite de opunerea de rezistență reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice;
- d) acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc prin cinism sau obrăznicie deosebită.

Astfel, din cele expuse mai sus se desprinde ideea că fapta prejudiciabilă a infracțiunii de huliganism constă în acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de una din modalitățile enumerate mai sus.

Prin acțiuni care încalcă ordinea publică se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

Totuși, important este modul public de săvârșire a huliganismului, ceea ce nu implică în mod obligatoriu și comiterea acestuia într-un loc public.

Potrivit lit. c) și e) art. 131 Cod penal, fapta se consideră a fi săvârșită în public atunci când este comisă: într-un loc inaccesibil publicului, cu intenția însă ca fapta să fie auzită sau văzută, dacă aceasta s-a produs față de două sau mai multe persoane; prin orice mijloace recurgând la care făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

Doctrina juridică referitoare la infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 151 alin. (4) Cod penal, are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de cauzare a vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății; 2) urmările prejudiciabile

sub forma vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Așadar, fapta prejudiciabilă se poate concretiza în acțiune (lovire înjunghiere, otrăvire, e.t.c.).

Din punctul de vedere al laturii obiective, fapta infracțională de la alin. (4) art. 151 Cod penal, cuprinde vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății (urmările prejudiciabile primare), care, la rîndul său, a implicat producerea unor urmări prejudiciabile și mai grave – decesul victimei (urmările prejudiciabile secundare).

Norma de la alin. (4) art. 151 Cod penal, prevede răspundere penală pentru două infracțiuni: 1) vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății și 2) lipsirea de viață din imprudență, or, aceste două infracțiuni au fost reunite în una singură deoarece orientarea principală a faptei subiectului o formează vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, iar decesul victimei a reprezentat consecințele firești ale faptei, însă nedorite și neadmise de subiect.

În planul laturii subiective, fapta prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal, se caracterizează prin intenție față de urmările prejudiciabile primare și prin imprudență față de urmările prejudiciabile secundare.

La cele consemnate mai sus, Colegiul penal atestă că instanța de apel corect a reținut declarațiile *parțiale* ale inculpaților D. Vacari și A. Panța date în cadrul primei instanțe și susținute în instanța de apel (f.d. 64-65, 66-67, vol. II) din care rezultă, că „*inculpatul D. Vacari s-a apropiat de A. Panța care l-a apucat de mâni pe partea vătămată L. Cebotari și l-a împins, apoi A. Panța și L. Cebotari se țineau unul de altul, atunci D. Vacari i-a făcut piedică lui L. Cebotari și l-a lovit cu piciorul. Partea vătămată a căzut jos și a fost lovit de inculpați în partea corpului, iar ulterior L. Cebotari s-a ridicat și D. Vacari l-a împins pe acesta, care a căzut jos și a început să strige*”; succesoriului legal al părții vătămate din cadrul primei instanțe și cercetate în instanța de apel, M. Cebotari (f.d.8-9, vol. II); martorilor date în cadrul primei instanțe și verificate în instanța de apel: D. Țaran, din care rezultă, că „*soțul i-a comunicat că la poarta lor cineva a fost bătut, deoarece se auzeau oftări*” (f.d. 10.11, vol. II), Iu. Poștarencu (f.d. 11-12, vol. II), Vl. Vrabii, din care rezultă, că „*dimineața a fost trezit de A. Panța și D. Vacari care se aflau în stare de ebrietate și erau cu o motoretă*”(f.d. 16, vol. II), A. Cebotari (f.d. 14, vol. II), V. Lungu (f.d. 15, vol. II), V. Lungu (f.d. 17, vol. II), N. Cononenco din care rezultă, că seara a auzit zgomot de motocicletă și după aceasta a auzit o persoană care ofta (f.d. 18, vol. II), care au fost consecvente atât la faza urmăririi penale, cât și în ședințele de judecată ale instanțelor de fond.

Subsidiar, Colegiul penal observă, că instanța de apel corect a apreciat critic declarațiile inculpaților prin care aceștia nu recunosc vinovăția de săvîrșirea infracțiunilor imputate, ori, aceste declarații au fost date în scop de apărare.

Totalitatea declarațiilor evidențiate supra, dar și alte probe scrise care au fost cercetate în instanța de apel, cum ar fi: *raportul de constatare medico-legală nr. 1613 din 10 decembrie 2012 (f. d. 46-47, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 103-1631 din 10 decembrie 2012 (f. d. 115, vol. I); raportul de expertiză medico-legală suplimentar nr. 170-1631 din 17 decembrie 2012*

(f.d. 116, vol. I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor lui D. Vacari la fața locului din 22 august 2012 (f.d. 122, vol. I); planșa ilustrativă la procesul-verbal de verificare a declarațiilor inculpatului D. Vacari, unde s-a indicat, locul săvârșirii infracțiunii, locul stopării motoretei (f.d. 123, vol. I); procesul-verbal din 14 septembrie 2012 de verificare a declarațiilor lui A. Panța la fața locului (f.d. 124, vol. I); planșa ilustrativă la procesul-verbal de verificare a declarațiilor inculpatului A. Panța unde s-a indicat, locul săvârșirii infracțiunii și locul stopării motoretei (f.d. 125-126, vol. I); raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 109 din 04 august 2014 (f.d. 38-50, vol. II); explicațiile expertului V. Savciuc, care a indicat că cauza decesului lui L. Cebotari este trauma crinio-cerebrală (f. d. 58-59, vol. II), coroborate cu situația de fapt constatată de către instanța de apel, dovedesc cu certitudine elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. art. 287 alin. (2) lit. b), 151 alin. (4) Cod penal.

În urma analizei efectuate în speță, Colegiul penal concluzionează, că instanța de apel cu certitudine a constatat legătura de cauzalitate directă dintre decesul părții vătămate L. Cebotari cu vătămarea gravă a integrității corporale, și această legătură de cauzalitate este cuprinsă de vinovăția inculpaților D. Vacari și A. Panța, care apropiindu-se de partea vătămată, intenționat i-au aplicat lovituri cu picioarele peste corp, fapt care rezultă însăși din declarațiile inculpaților, iar critica recurentului sub aspectul rapoartelor de expertiză medico-legale incomplete și neîntemeiate, nu poate fi reținută de către Colegiul penal, or, din declarațiile expertului judiciar medico-legal, V. Savciuc rezultă, că toate leziunile depistate la partea vătămată L. Cebotari, au fost produse prin mai multe lovituri, partea vătămată L. Cebotari nu a suferit de careva maladii care ar fi condiționat decesul, astfel, prin raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 109 din 04 august 2014, fiind dat răspuns la toate întrebările interesate de partea apărării, menționate în încheierea primei instanțe din 17 martie 2014, (f. d. 25, vol. II), iar temeuri de a pune la îndoială veridicitatea și legalitatea acestei probe nu a fost identificat de către instanța de recurs.

La fel, instanța de recurs apreciază corectă soluția instanței de apel prin care se susține, că consecința cauzată – vătămarea gravă, depășește latura obiectivă a componentei de huliganism, fiind incidente în acest caz, prevederile art. 33 alin. (4) Cod penal, adică regulile concursului ideal, ceea ce presupune că acțiunea unei persoane întrunește elementele constitutive a mai multor infracțiuni și în acest caz, este vorba de concursul dintre infracțiunea prevăzută la art. 151 alin. (4) și cea prevăzută la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Colegiul penal totodată enunță, că în recursul ordinar apărarea a invocat în drept și temeurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat care ar fi esența circumstanței că, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau că acesta este expus neclar, omițându-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs, ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală,

instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În consecință, Colegiul penal relevă, că instanța de apel corect a constatat că în acțiunile inculpaților D. Vacari și A. Panța sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. art. 287 alin. (2) lit. b), 151 alin. (4) Cod penal, inclusiv și latura obiectivă, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența și practica CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16 februarie 2010, statuează că art. 6§1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Luând în considerație concluziile expuse în prezenta decizie, Colegiul penal conchide că în cauza dedusă judecării există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului, fără a fi neglijate normele legislației procesual penale ce se referă la examinarea obiectivă, multilaterală și completă a cauzei.

Din aceste considerente, instanța de recurs constată că erorile de drept invocate în recursul aflat pe rol nu și-au găsit confirmare, ceea ce echivalează cu inadmisibilitatea acestuia.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpaților, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2015, în cauza penală privindu-i pe *Vacari Dumitru Ghenadie* și *Panța Anatolie Ion*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 aprilie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev